

РЕШЕНИЕ

№ 24070

гр. София, 11.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **4792** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ. Образувано е по жалба на от Е. А. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, чрез пълномощника си адвокат Х. Е. В. - САК, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, срещу ОТКАЗ с Рег. № 5364р-8157/ 05.04.2025 г., постановен от директор на Дирекция „Миграция“ - МВР, с който се отказва предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на Е. А. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и несъобразяване с целите на закона по смисъла на чл. 146. т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Счита, че процесния отказ е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, тъй като административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелствата от значение за случая и не е събрал достатъчно доказателства, за да се докаже, че жалбоподателят е декларирал неверни данни. Твърди се, че оспорващият е получил виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ и на 08.11.2023 г., кандидатствал е за разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В тази връзка е образувана преписка с рег. № Г - 3798/08.11.2023 г. На 02.01.2023 г., оспорващият е получил съобщение от Дирекция „Миграция“ с рег. № 536401 – 227.В изпълнение на указанията дадени от Дирекция „Миграция“, подава заявление за издаване на удостоверение за български произход. Със заповед № 0-45/2024-01-29 на Изпълнителния директор на ИАБЧ, отказва издаването на удостоверение за български произход на Е. А. А.. Заповедта е отменена с влязло в сила съдебно решение, след което Изпълнителна агенция за българите в чужбина е издала удостоверение за български

произход в Дирекция „Миграция“. Преписката по производството за предоставяне на постоянно пребиваване е възобновена.

Не споделя изложеното в докладна записка с рег. № 5364p-4135/ 17.02.2025 г. на полицейски инспектор в СИПАМ. В жалбата се акцентува, че разпоредбата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ изисква представяне на доказателства за осигурено жилище, но не и да се е установил в декларираното за пребиваване жилище. Посочва, че единствената разпоредба на Закона за чужденците в Република България относно задължителността на установяването в страната е визирана в чл. 40, ал. 1, т. 5, която задължава чужденеца в срок до една година да направи това, в противен случай разрешеното право на пребиваване може да бъде отнето. Категорично счита, че в настоящия случай не съществува законово основание, което да задължава оспорващия да пребивава на декларирания адрес по време на висящо административно производство.

В съдебно заседание оспорващият, не се явява, представлява се от адвокат В., който заявява, че право на пребиваване могат да получат чужденците от български произход без да поставят условия за минимален срок на пребиваване предварително. Тоест закона не изисква да живее на адреса, това изискване важи след като получи постоянното пребиваване. След като е получил визата, оспорващият е дошъл в България, подал е документите и е отишъл в Турция да чака издаване на постоянно пребиваване, тъй като по това време е чакал дете от съпругата си. Поради тази причина не е могъл да бъде в България по това време. Исква се отмяна на оспорения адм. акт. Претендира разноси по списък. Представя писмени бележки.

Ответната страна, директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата. Намира за безспорно установено, че веднага след подаването на заявлението за постоянно пребиваване чужденецът е напуснал територията на Република България. По никакъв начин той не е пребивавал в страната, т.е. същият не е направил никакви постъпки за това, че ще се установи на територията на Република България, независимо, че предоставеният му срок на визата е до 6 месеца. След гранични проверки, приложени по преписката се установило, че същият освен за времето и малко след подаване на заявлението за постоянно пребиваване не е пребивавал и не пребивава на територията на Република България. По никакъв начин чужденецът не показва намерението си за установяване в страната. Ето защо, счита че отказът е правилен и мотивиран. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадено е Заявление рег. № Г-3798/08.11.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България от А. Е. А. на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), съобразно който „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход“. Подадено е по образец съгласно приложение №4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ). Заявлението е депозирано при спазване изискванията на чл. 34, ал.3 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване. Към момента на подаване на заявление рег. № Г-3798/08.11.2023г. лицето е с разрешен срок на пребиваване в Р България, с издадена виза вид „D“ за периода от 01.11.2023г. - 01.05.2024г. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35, ал. 2 от ППЗЧРБ служебно е постъпило отрицателно становище от ИАБЧ/Изпълнителна агенция за българите в чужбина/. В изпълнение на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, служебно е представено писмено становище. Хронологично, в процес на работа по заявлението се установило, че представеният

акт за раждане на лицето, изискуем с чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ, не доказва по безспорен начин наличие на български произход на заявителя. По повод на установените нередовности и на основание чл.34, ал.2 от ППЗЧРБ със съобщение рег. № 536400-227/02.01.2024г., дирекция „Миграция“ - МВР уведомява А. Е. А. за необходимостта от представяне на удостоверителен документ за български произход.

На 01.02.2024г. в дирекция „Миграция“ - МВР е постъпила молба рег. № 536400-8960/01.02.2024г. подадена от А. Е. А., чрез пълномощника му адв. Х. В., в приложение на която е представено копие на заповед за отказ за издаване на удостоверение за български произход с рег. № 0-45/29.01.2024г. издадена от ИАБЧ. В молбата се уточнява, че горецитирания отказ ще бъде обжалван, а административното производство по подаденото заявление за постоянно пребиваване е спряно. Установено е, че е образувано адм. дело № 2000/2024г. по жалба срещу издадената от ИАБЧ заповед за отказ О-45/29.01.2024г., издадена е заповед рег. № 5364з-1901/10.05.2024г. за спиране на административното производство по подаденото от лицето заявление рег. № Г-3798/08.11.2023г. Заповедта е отменена с влязло в сила решение по адм. дело № 2000/2024г. на АССГ, като е издадено удостоверение № 00001030020241217 от ИАБЧ, с което компетентният орган, удостоверява наличието на български произход на А. Е. А..

Със заповед рег. № 5364з-545/04.02.2025г. е възобновено административното производство по заявление рег. № Г-3798/08.11.2023г. е разгледано по същество.

За предприетите действия заявителят е уведомен с писмо рег. № 536400- 18341/22.02.2025г.

В процес на работа по заявление рег. № Г-3798/08.11.2023г. и във връзка с осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30. ал, 1, т. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и разпоредително писмо на Главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване, адм. орган е приел за установено, че Е. А. е извършил нарушение на ЗЧРБ. На 14.02.2025г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“ - МВР, на адреса, на който А. Е. А. декларирал, че пребивава, а именно [населено място], общ. Столична, [улица] бл. 8, ет.6, ап. А-6-8. Същият фигурира и в изискуемата в пар.1, т.20 от ДР ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

Във връзка с извършената проверка е изготвена докладна записка с рег. № 5364р-4135/17.02.2025г., на полицейски инспектор в СИПАМ, видно от която на горецитирания адрес А. Е. А. не е установен. Посочено е, че жилището на посочения адрес е част от монолитна, новопостроена жилищна кооперация, с домофонна уредба и контрол на достъпа. Направени са многократни, но безрезултатни опити за осъществяване на връзка чрез обитатели на посочения апартамент или живущи, които да познават лицето.

След изготвената справка в информационните системи, ползвани от ДМ - МВР се установило, че след подаване на заявлението за постоянно пребиваване А. Е. А. е влизал еднократно на територията на Р България, на 05.11.2023г., за четиридневен престой и на 09.11.2023г., непосредствено след подаване на заявлението за разрешаване на право на постоянно пребиваване е напуснал страната, като след тази дата не са регистрирани други преминавания през ГКПП на страната от лицето.

Адм. орган е направил извод, че извършената адресна проверка показва, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението А. Е. А. е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган - адрес на който реално не пребивава. Адм. орган е извел заключение, че е представена към

заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване, но без реално адреса да се ползва от чужденеца.

Предвид гореизложеното адм. орган е направил изводи, че към момента на изготвяне на настоящия отказ кандидатът за постоянно пребиваване се ползва от гражданството на държавата си по произход - Турция, удостоверявайки това със съответните национални документи за задгранично пътуване. Няма данни да е загубил връзка с държавата си по произход. Иницирирането на процедурата за разрешаване на право на постоянно пребиваване в Р България изразява намерението на кандидата за пребиваване да се е установил трайно в страната. А. Е. А. е влизал еднократно в Р България, за четиридневен престой и не се е установил в страната.

В изпълнение на условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, лицето е заявило и декларирано адрес, на който реално не пребивава, което се доказва при извършената от контролния орган проверка. С оглед изложеното на основание чл. 26, ал.11, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е направен извод, че А. Е. А. е декларирал неверни данни относно адреса на пребиваване, поради което е постановен и процесния отказ за предоставяне на постоянно пребиваване.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорен е отказ с Рег. № 5364р-8157/ 05.04.2025 г., постановен от директор на Дирекция „Миграция“ - МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ на А. Е. А., издаден е от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като към подаденото заявление, са приложени необходимите документи.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е прието от адм. орган, че е декларирал неверни данни. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че оспорващия е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес именно [населено място], общ. Столична, [улица] бл. 8, ет.6, ап. А-6-8, като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на имота, че го предоставя за ползване на Е. А. А..

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

За правилното решаване на делото от страна на съда следва да бъде преценена разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, съгласно която за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Съгласно изискването на чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване

на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е необходимо представяне на доказателства за осигурено жилище, каквото е изискването на чл. 34, ал. 1, т. 3 от Правилника, а нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване. В тази връзка, съдът трябва да изложи мотиви какви са изискванията на закона при заявяване на предоставяне на право на постоянно пребиваване и следва ли лицето при подаване на заявлението непременно да живее на този адрес или декларирането му има за цел да уведоми органа за осигурен адрес за регистрация.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като не е установено намерението да се ползва декларирания адрес. Видно от справка в информационните системи, ползвани от ДМ - МВР се установило, че след подаване на заявлението за постоянно пребиваване А. Е. А. е влизал еднократно на територията на Р България, на 05.11.2023г., за четиридневен престой и на 09.11.2023г., непосредствено след подаване на заявлението за разрешаване на право на постоянно пребиваване е напуснал страната, като след тази дата не са регистрирани други преминавания през ГКПП на страната от лицето.

Следователно, декларирания адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като безспорно съдържа неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

При това положение се налага извода, че оспорващия е декларира невярни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. В тази насока е и съдебната практика на ВАС, с Решение № 7652 / 20. 06. 2024 г. по адм. д. № 4415 / 2024 г. по описа на ВАС – Трето отделение, като изрично в мотивите си ВАС сочи, че в случая е установено само формалното изпълнение на посоченото изискване, тъй като заявителят не само, че не е пребивавал в жилището, но не е пребивавал и на територията на Република България. Изложеното обосновава извод, че чужденецът не пребивава и не е имал намерение да пребивава на посочения със заявлението адрес в страната. В тази насока е адм. дело 4855/2021 г., IV отд. на ВАС, адм. дело № 4722 по описа за 2023 на АССГ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона. Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията

си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно общественния интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 4 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, чрез пълномощника си адвокат Х. Е. В. - САК, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, срещу Отказ с Рег. № 5364р-8157/ 05.04.2025 г., постановен от директор на Дирекция „Миграция“ - МВР, с който се отказва предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на оспорващия.

ОСЪЖДА Е. А. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ